

א א מ"י פ"ה מהלכת
גולה ואזקה הלכה ה
סמג ע"פ ע"פ ח"מ
סימן שפ"ט ע"פ ז'
ב ב מ"י שם הלכה ד
טו"ע שם ע"פ ה' ז'
ג ג מ"י שם טו"ע שם
ע"פ ז'
ד ד מ"י שם פ"ב הל' ה
סמג שם טו"ע ח"מ
סימן שג ע"פ ד' וסימן
שפ"ט ע"פ ז' וסי' שפ"ט
ע"פ ז'
ה ה' מ"י פ"ה שם הלכה
ה סמג שם טו"ע שם
סימן שפ"ט ע"פ ז'
ו ו מ"י שם פ"ב שם
הלכה א סמג שם
טו"ע שם וסימן שפ"ט
ע"פ ז'

הגזול ומאכיל. לאו דוקא מאכיל דה"ה נותן להם דפטורין לרב
חסדא דמוקי בגמרא מתניתין לאחר יאוש דהוה ליה
יאוש ושינוי רשות אלא אורחא דמילתא נקט אי נמי דוקא נקט
מאכיל אפי' לרב חסדא דלא חשיב שינוי רשות זמנה שנתון לצניו
הסמוכין על שולחנו אפילו לשמואל
דאמר צבצא מליעא (דף ק"ט ב.)
דמליאתא לעמטן כיון דלאכילה נותן
להם ומזונותיו עליו לא חשיב שינוי
רשות ומיהו לרב דאית ליה יאוש כדי
קני ואמר נמי בפירקין (דף קט"ו.) דאית
ליה דרב חסדא וא"כ לדידיה נמי צריך
לאוקמי מתניתין לאחר יאוש כדמוקי
רב חסדא לדידיה ולאי מאכיל לאו
דוקא דה"ה נותן ועוד י"ל דלרב נמי
מאכיל דוקא וצדכר המסויים:
גזול ויא נתייאשו הבעלים וביא
אחר בו' אבל נתייאשו אין
גובה אלא מן הראשון כיון דאכלו
האחרון ואפי' היכא דאילו לא אכלו
היה חייב להחזיר כגון היכא דליכא
שינוי רשות נתייאש אחר שזא ליד
השני וכן משמע לקמן דאוקים רב
חסדא ברייתא דר' אושעיא דקמי
גזילה קיימת חייבין אחר יאוש משום
דרשות יורש לאו כרשות לוקח דמי
כדצבא ואפ"ה אין גזילה קיימת
קמי דפטור ותימה כיון דכי הגזילה
קיימת חייבין אמאי פטורין כשאלכוס
וכן קשה לרמי בר חמא דמוקי
לה לפני יאוש ועוד לרב חסדא ולרבא
דמי דרשות יורש לאו כרשות לוקח
כיון מה לי לפני יאוש מה לי לאחר
יאוש אפי' אין גזילה קיימת חייבין
וי"ל דדרשינן מקרא לקמן בשמעתי
דפטור באין גזילה קיימת אשר גזל
אם כעין שגזל יחזיר מכלאן אמרו
הגזול ומאכיל כו' ומסתברא ליה
לרב חסדא לאוקמי קרא דדוקא
לאחר יאוש ורמי בר חמא מוקי
לה אף לפני יאוש ומיהו לרב דאמר
יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא
לדידיה ז"ל דאסמכתא היא דכלאו
קרא נמי פטורין כיון דביאוש כדי

הגזול ומאכיל את בניו והניח לפנייהם
אפטורין מלשלם ואם היה דבר שיש
בו אחריות חייבין לשלם: **גמ'** אמר רב
חסדא גזול ולא נתייאשו הבעלים ובא אחר
ואכלו ממנו רצה מזה גובה רצה מזה גובה
מאי טעמא כל כמה דלא נתייאשו הבעלים
ברשותיה דמריה קאי תנן הגזול ומאכיל את
בניו והניח לפנייהם פטורין מלשלם תיובתא
דרב חסדא אמר לך רב חסדא יבי תניא
היא לאחר יאוש: אם הניח לפנייהם פטורין
מלשלם: אמר רמי בר חמא זאת אומרת
דרשות יורש כרשות לוקח דמי רבא אמר
ירשות יורש לאו כרשות לוקח דמי והכא
במאי עסקינן כשאלכוס (ה) הא מדקתני סיפא
אם היה דבר שיש בו אחריות חייבין לשלם
מכלל דרישא בגזילה קיימת עסקינן אמר לך
רבא הכי קאמר ואם הניח להם אביהם
אחריות נכסים חייבין לשלם והא (ו) מתני
ליה רבי לרבי שמעון בריה לא דבר שיש
בו אחריות ממש אלא אפילו פרה וחורש בה
חמור ומחמר אחריו חייבין להחזיר מפני
כבוד אביהן אלא אמר רבא (ז) כי שביבא ר'
אושעיא נפיק לוותי דתריצנא מתני' בוותיה
דתני רבי אושעיא: **הגזול ומאכיל** את בניו
פטורין מלשלם הניח לפנייהם גזילה קיימת
חייבין אין הגזילה קיימת פטורין הניח להם
אביהם אחריות נכסים חייבין לשלם אמר מר
אין הגזילה קיימת פטורין נימא תיהו תיובתא
דרב חסדא אמר לך רב חסדא כי תניא
היא לאחר יאוש אמר מר גזילה קיימת
חייבין לשלם נימא תיהו תיובתא דרמי בר
חמא אמר לך רמי בר חמא כי תניא היא
לפני

הגזול ומאכיל או שהניח לפנייהם (ז) הגזילה
קיימת: פטורים מלשלם. בגמרא מפרש טעמא: אם היה
דבר כו'. בגמ' מפרשי לה מר הכי ומר הכי: **גמ'** כרשותיה דמריה
קאי. וזה שאלנו נעשה כגזולו מצעליו: **ואם אומרת**. דקמי
והניח לפנייהם פטורין: **רשות יורש**
כרשות לוקח דמי. והוא לה כרשות
אחרת וכיון דאוקימנא למתניתין
לאחר יאוש קני להו יתמי ביאוש
ושינוי רשות דאי ביאוש כדי לא קני
מדלא קתני פטורא בצדוהון:
כשאלכוס. לאחר מיתת אביהן וגזול
אין יכול לתובען שהיה לא גזולו:
והא מדקתני סיפא אם היה דבר
שיש בו אחריות. כגון דבר הניכר
לרבים ונראה כל שעה כעין קרקע
או כגון טלית וכסות: **חייבים**
להחזירה. מפני כבוד אביהן שהצרות
אומרות זו טלית שגזל פלוני: **מכלל**
דגזילה קיימת עסקינן. ואפ"ה
היכא דלאו משום כבוד פטר להו
צרישא צמתני': **הכי קאמר אם הניח**
לפן אביהן. קרקעות משלו אפילו
אכלו את הגזילה חייבין דאשתבעיד
נכסים דלצדוהון מחיים: **לא דבר**
שיש בו אחריות ממש. לא שגזל
קרקע והניחה לפנייהן: **אלא אפילו**
גזל פרה וחרש זה או חמור ומחמר
אחריו. והכל מעידין שהיה דגזול
חייבין אלמא בגזילה קיימת עסקינן:
אמר רבא כי שביבא רבי אושעיא
נפק לוותי. יאל לקראתי: **דמריצנא**
למסיתין כוותיה. בצחירות ממנו
ובצדוהון גזילה קיימת ומסורי מיחסרא
ולא מוקי לה בצדכר המסויים ובגזילה
קיימת כרבי (ז) דכיון דאשכחן (ח) הכי
מתריצנא לה מתניתין כברייתא ולא
חיישין למאי דמתני רבי לר' שמעון
צריה דברייתא קיימא כוותיה: **גזילה**
קיימת. שלא אכלו אחר יאוש ורמי
ותבען נגזול: **חייבין**. דרשות יורש
לאו כרשות לוקח דמי ויאוש כדי לא
קני: **אין גזילה קיימת**. שאלכוס
אחריו מותו: **פטורין**. דאיתנהו לא גזול

א (ב"ב מד"ג) חולין ק"ל.
לקמן קט"ו. א ב"ב י"ד
ובכ"ז י"ח יתח' יתח' ממנו,
ז (ב"ב מד"ג) ח' [לקמן]
ק"ל: ק"ל: א (ב"ב מד"ג):
א ס"א

הגהות הב"ח
א (ב"ב מד"ג) הוא מדקמי
סיפא: (ב) רש"י ד"ה
הגזל וכו' שהגזילה
קיימת: (א) ד"ה דמריצנא
וכו' דאשכחן לברייתא
הכי מתריצנא וכו' בותיה:

גלוין הש"ס
גמ' אמר רב חסדא גזול
ע"פ פ"ז משנה ג'
דמיונות וצירושלמי שם:

רבינו הגנאל
פרק עשירי: הגזול ומאכיל
אמר רב חסדא גזול ולא
נתייאשו הבעלים ובא
אחר ואכלו, רצה מזה
גובה רצה מזה גובה.
דכיון דלא נתייאשו
הבעלים כמאן דמנח
ברשותיה דמריה דמי. ולא
שנא אכלו השני מדעת
צעמו לא שנא האכילו
הגזול. ותרע לך דמקשה
ליה ממתינתין דהגזול
ומאכיל את בניו, ומאכיל
את בניו קא מקשה, ולא
מסיפא דהיינו והמניח
לפניהם כמו שפירשו
מקצת מפרשים, ולומר
שאם האכילה להם הגזול
פטורין, וכן פירש ר"ח
ו"ל, ומתיבין עליה מהא
אין הגזילה קיימת פטורין,
ופריך לאחר יאוש ע"כ.

מוסף רש"י
הגזול ומאכיל את בניו.
אע"פ שנתנו בניו עמטן
מן הגזילה, פטורין דאיתנהו
לא גזול מדי (רשב"ם ב"ב
דף.) והנהיג לפנייהם.
לומר או שהניח לפנייהם
גזילה קיימת לאחר מותו
(שם). פטורין מלשלם.
דקניה ביאוש ושינוי רשות,
אי נמי כשאלכוס (שם). גזל
ולא נתייאשו הבעלים
כו' רצה מזה גובה.
כיון דקדוש יאוש אכלו
זה האחרון הוה ליה
איכא גזול עלייהו, דהא
כל מקמי יאוש נכסותיה
דמריה קיימי כל היכא
דאיתנהו (וחזין ק"ל).
דרשות יורש כרשות
לוקח דמי. דקניה יורש
ואע"פ שגזילה קיימת,
דקתני והית לפנייהם
פטורין, דמשמע אפילו
גזילה קיימת (רשב"ם ב"ב
דף.) רשות יורש לאו
כרשות לוקח דמי.
רשות יורש דגזול לאו
כרשות לוקח מגזול דמי,
דאילו בני לוקח איכא
יאוש ושינוי רשות וקני,
דלוקח כרשות אחרת הוה
ואילו יורש כרשה דלצהו
וכרשות גזול מורשו דמי
ולא קניה ביאוש גרידא,
דהא שינוי רשות ליכא בני
יורש וכל היכא דאיתא
הדרא צעין לנגול (שם).
כשאלכוס. דלא הוה
גזילה קיימת והלך פטורין
(שם). כי שביבא ר'
אושעיא נפיק לוותי.
כשאלכוס ר' אושעיא יאל
לקראתי (ב"ב מד"ג).

הגזול ומאכיל את בניו.
אע"פ שנתנו בניו עמטן
מן הגזילה, פטורין דאיתנהו
לא גזול מדי (רשב"ם ב"ב
דף.) והנהיג לפנייהם.
לומר או שהניח לפנייהם
גזילה קיימת לאחר מותו
(שם). פטורין מלשלם.
דקניה ביאוש ושינוי רשות,
אי נמי כשאלכוס (שם). גזל
ולא נתייאשו הבעלים
כו' רצה מזה גובה.
כיון דקדוש יאוש אכלו
זה האחרון הוה ליה
איכא גזול עלייהו, דהא
כל מקמי יאוש נכסותיה
דמריה קיימי כל היכא
דאיתנהו (וחזין ק"ל).
דרשות יורש כרשות
לוקח דמי. דקניה יורש
ואע"פ שגזילה קיימת,
דקתני והית לפנייהם
פטורין, דמשמע אפילו
גזילה קיימת (רשב"ם ב"ב
דף.) רשות יורש לאו
כרשות לוקח דמי.
רשות יורש דגזול לאו
כרשות לוקח מגזול דמי,
דאילו בני לוקח איכא
יאוש ושינוי רשות וקני,
דלוקח כרשות אחרת הוה
ואילו יורש כרשה דלצהו
וכרשות גזול מורשו דמי
ולא קניה ביאוש גרידא,
דהא שינוי רשות ליכא בני
יורש וכל היכא דאיתא
הדרא צעין לנגול (שם).
כשאלכוס. דלא הוה
גזילה קיימת והלך פטורין
(שם). כי שביבא ר'
אושעיא נפיק לוותי.
כשאלכוס ר' אושעיא יאל
לקראתי (ב"ב מד"ג).

מדי: הניח לפן אביהן אחריות נכסים. קרקע משלו: חייבין לשלם.
דאשתבעוד נכסיה: דרב חסדא. דאמר לעיל רבא מזה גובה: **לאחר יאוש**.
ואכלוה: סיפוי פונצנא דרמי בר חמא. כיון דלאחר יאוש אוקימתה:
לפני

מדי: הניח לפן אביהן אחריות נכסים. קרקע משלו: חייבין לשלם.
דאשתבעוד נכסיה: דרב חסדא. דאמר לעיל רבא מזה גובה: **לאחר יאוש**.
ואכלוה: סיפוי פונצנא דרמי בר חמא. כיון דלאחר יאוש אוקימתה:
לפני

מדי: הניח לפן אביהן אחריות נכסים. קרקע משלו: חייבין לשלם.
דאשתבעוד נכסיה: דרב חסדא. דאמר לעיל רבא מזה גובה: **לאחר יאוש**.
ואכלוה: סיפוי פונצנא דרמי בר חמא. כיון דלאחר יאוש אוקימתה:
לפני

ואם הניח להן אביהן אחריות נכסים אש"לם. למ"ד מלוה על פה אין גובה לא מן הלקוחות צגט פשוט
(ב"ב דף ע"ה): איכא לאוקמי כשעמד צדן דהוה כמלוה צטור כדמוכח בצמנה דוכתי: [ועי' מוס' לעיל קד: ד"ה מלוה ע"פ]:
דמתיצנא מתניתין בוותיה. כך היה רגיל לתרץ משניות כמותו כדאשכחן בצדוהו נשך (ב"ב דף סג): גבי כ"ל לקח הימנו
חייטים אבל צבציל שהיה מתוך משנה אחת לא היה אומר כן: **אין** גזירה קיימת פטורין ליימא תיהו תיובתא
דרב חסדא. מרישא דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין ה"מ למפרך לרב חסדא כל כמה דלא ידע דלאחר יאוש מיירי כי היכי
דפריך ליה לעיל ממתניתין אלא משום דניחא ליה למפרך מסיפא משום דפריך מינה לתרוייהו לרמי בר חמא ולרב חסדא:
רב חסדא מוקי דה אחר יאוש. וא"ת רב דסבר יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא וע"כ צריך לאוקמי נמי לאחר יאוש א"כ כי גזילה
קיימת אמאי חייבין כיון דביאוש כדי קני וי"ל דרב מוקי לה בצדכר המסויים והא דקתני אין גזילה קיימת פטורין ה"ה דה"מ לפלוגי בגזילה
קיימת גופה בין דבר המסויים לאלא דניחא ליה לאשמועינן דאפילו בצדכר המסויים באין גזילה קיימת פטורין אע"ג דאושא
מילתא שאלכו מה שגזל אביהן וכן ברייתא דלקמן דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם ומיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב חסדא
לאחר יאוש לרב צריך לאוקמי בצדכר המסויים מדקתני אם הניח לצניו גדולים חייבין לשלם וכן באידך קתני בין גדולים בין קטנים
חייבין ואי בצדכר שאינו מסויים אמאי חייבין לרב כיון דאיירי לאחר יאוש ופליגי הני ברייתות אליבא דרב אם קטנים חייבין משום
כבוד אביהן אי לאו והא כסומכוס והא כרבנן דפלוגתא דסומכוס ורבנן כסומך מיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בהכי אי
שיך צקטנים טעמא דכבוד אביהן אי לאו אבל לרמי בר חמא דמיירי ברייתות לפני יאוש ולרב חסדא דאיירי לאחר יאוש פליגי
בגזילה גמורה שצד קטן ולא קנאה קטן אם מקצבלין עדים להוציא מידו או לא וכן פלוגתא דסומכוס ורבנן:

ואם הניח להן אביהן אחריות נכסים אש"לם. למ"ד מלוה על פה אין גובה לא מן הלקוחות צגט פשוט
(ב"ב דף ע"ה): איכא לאוקמי כשעמד צדן דהוה כמלוה צטור כדמוכח בצמנה דוכתי: [ועי' מוס' לעיל קד: ד"ה מלוה ע"פ]:
דמתיצנא מתניתין בוותיה. כך היה רגיל לתרץ משניות כמותו כדאשכחן בצדוהו נשך (ב"ב דף סג): גבי כ"ל לקח הימנו
חייטים אבל צבציל שהיה מתוך משנה אחת לא היה אומר כן: **אין** גזירה קיימת פטורין ליימא תיהו תיובתא
דרב חסדא. מרישא דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין ה"מ למפרך לרב חסדא כל כמה דלא ידע דלאחר יאוש מיירי כי היכי
דפריך ליה לעיל ממתניתין אלא משום דניחא ליה למפרך מסיפא משום דפריך מינה לתרוייהו לרמי בר חמא ולרב חסדא:
רב חסדא מוקי דה אחר יאוש. וא"ת רב דסבר יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא וע"כ צריך לאוקמי נמי לאחר יאוש א"כ כי גזילה
קיימת אמאי חייבין כיון דביאוש כדי קני וי"ל דרב מוקי לה בצדכר המסויים והא דקתני אין גזילה קיימת פטורין ה"ה דה"מ לפלוגי בגזילה
קיימת גופה בין דבר המסויים לאלא דניחא ליה לאשמועינן דאפילו בצדכר המסויים באין גזילה קיימת פטורין אע"ג דאושא
מילתא שאלכו מה שגזל אביהן וכן ברייתא דלקמן דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם ומיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב חסדא
לאחר יאוש לרב צריך לאוקמי בצדכר המסויים מדקתני אם הניח לצניו גדולים חייבין לשלם וכן באידך קתני בין גדולים בין קטנים
חייבין ואי בצדכר שאינו מסויים אמאי חייבין לרב כיון דאיירי לאחר יאוש ופליגי הני ברייתות אליבא דרב אם קטנים חייבין משום
כבוד אביהן אי לאו והא כסומכוס והא כרבנן דפלוגתא דסומכוס ורבנן כסומך מיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בהכי אי
שיך צקטנים טעמא דכבוד אביהן אי לאו אבל לרמי בר חמא דמיירי ברייתות לפני יאוש ולרב חסדא דאיירי לאחר יאוש פליגי
בגזילה גמורה שצד קטן ולא קנאה קטן אם מקצבלין עדים להוציא מידו או לא וכן פלוגתא דסומכוס ורבנן:

ואם הניח להן אביהן אחריות נכסים אש"לם. למ"ד מלוה על פה אין גובה לא מן הלקוחות צגט פשוט
(ב"ב דף ע"ה): איכא לאוקמי כשעמד צדן דהוה כמלוה צטור כדמוכח בצמנה דוכתי: [ועי' מוס' לעיל קד: ד"ה מלוה ע"פ]:
דמתיצנא מתניתין בוותיה. כך היה רגיל לתרץ משניות כמותו כדאשכחן בצדוהו נשך (ב"ב דף סג): גבי כ"ל לקח הימנו
חייטים אבל צבציל שהיה מתוך משנה אחת לא היה אומר כן: **אין** גזירה קיימת פטורין ליימא תיהו תיובתא
דרב חסדא. מרישא דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין ה"מ למפרך לרב חסדא כל כמה דלא ידע דלאחר יאוש מיירי כי היכי
דפריך ליה לעיל ממתניתין אלא משום דניחא ליה למפרך מסיפא משום דפריך מינה לתרוייהו לרמי בר חמא ולרב חסדא:
רב חסדא מוקי דה אחר יאוש. וא"ת רב דסבר יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא וע"כ צריך לאוקמי נמי לאחר יאוש א"כ כי גזילה
קיימת אמאי חייבין כיון דביאוש כדי קני וי"ל דרב מוקי לה בצדכר המסויים והא דקתני אין גזילה קיימת פטורין ה"ה דה"מ לפלוגי בגזילה
קיימת גופה בין דבר המסויים לאלא דניחא ליה לאשמועינן דאפילו בצדכר המסויים באין גזילה קיימת פטורין אע"ג דאושא
מילתא שאלכו מה שגזל אביהן וכן ברייתא דלקמן דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם ומיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב חסדא
לאחר יאוש לרב צריך לאוקמי בצדכר המסויים מדקתני אם הניח לצניו גדולים חייבין לשלם וכן באידך קתני בין גדולים בין קטנים
חייבין ואי בצדכר שאינו מסויים אמאי חייבין לרב כיון דאיירי לאחר יאוש ופליגי הני ברייתות אליבא דרב אם קטנים חייבין משום
כבוד אביהן אי לאו והא כסומכוס והא כרבנן דפלוגתא דסומכוס ורבנן כסומך מיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בהכי אי
שיך צקטנים טעמא דכבוד אביהן אי לאו אבל לרמי בר חמא דמיירי ברייתות לפני יאוש ולרב חסדא דאיירי לאחר יאוש פליגי
בגזילה גמורה שצד קטן ולא קנאה קטן אם מקצבלין עדים להוציא מידו או לא וכן פלוגתא דסומכוס ורבנן:

ואם הניח להן אביהן אחריות נכסים אש"לם. למ"ד מלוה על פה אין גובה לא מן הלקוחות צגט פשוט
(ב"ב דף ע"ה): איכא לאוקמי כשעמד צדן דהוה כמלוה צטור כדמוכח בצמנה דוכתי: [ועי' מוס' לעיל קד: ד"ה מלוה ע"פ]:
דמתיצנא מתניתין בוותיה. כך היה רגיל לתרץ משניות כמותו כדאשכחן בצדוהו נשך (ב"ב דף סג): גבי כ"ל לקח הימנו
חייטים אבל צבציל שהיה מתוך משנה אחת לא היה אומר כן: **אין** גזירה קיימת פטורין ליימא תיהו תיובתא
דרב חסדא. מרישא דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין ה"מ למפרך לרב חסדא כל כמה דלא ידע דלאחר יאוש מיירי כי היכי
דפריך ליה לעיל ממתניתין אלא משום דניחא ליה למפרך מסיפא משום דפריך מינה לתרוייהו לרמי בר חמא ולרב חסדא:
רב חסדא מוקי דה אחר יאוש. וא"ת רב דסבר יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא וע"כ צריך לאוקמי נמי לאחר יאוש א"כ כי גזילה
קיימת אמאי חייבין כיון דביאוש כדי קני וי"ל דרב מוקי לה בצדכר המסויים והא דקתני אין גזילה קיימת פטורין ה"ה דה"מ לפלוגי בגזילה
קיימת גופה בין דבר המסויים לאלא דניחא ליה לאשמועינן דאפילו בצדכר המסויים באין גזילה קיימת פטורין אע"ג דאושא
מילתא שאלכו מה שגזל אביהן וכן ברייתא דלקמן דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם ומיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב חסדא
לאחר יאוש לרב צריך לאוקמי בצדכר המסויים מדקתני אם הניח לצניו גדולים חייבין לשלם וכן באידך קתני בין גדולים בין קטנים
חייבין ואי בצדכר שאינו מסויים אמאי חייבין לרב כיון דאיירי לאחר יאוש ופליגי הני ברייתות אליבא דרב אם קטנים חייבין משום
כבוד אביהן אי לאו והא כסומכוס והא כרבנן דפלוגתא דסומכוס ורבנן כסומך מיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בהכי אי
שיך צקטנים טעמא דכבוד אביהן אי לאו אבל לרמי בר חמא דמיירי ברייתות לפני יאוש ולרב חסדא דאיירי לאחר יאוש פליגי
בגזילה גמורה שצד קטן ולא קנאה קטן אם מקצבלין עדים להוציא מידו או לא וכן פלוגתא דסומכוס ורבנן:

ואם הניח להן אביהן אחריות נכסים אש"לם. למ"ד מלוה על פה אין גובה לא מן הלקוחות צגט פשוט
(ב"ב דף ע"ה): איכא לאוקמי כשעמד צדן דהוה כמלוה צטור כדמוכח בצמנה דוכתי: [ועי' מוס' לעיל קד: ד"ה מלוה ע"פ]:
דמתיצנא מתניתין בוותיה. כך היה רגיל לתרץ משניות כמותו כדאשכחן בצדוהו נשך (ב"ב דף סג): גבי כ"ל לקח הימנו
חייטים אבל צבציל שהיה מתוך משנה אחת לא היה אומר כן: **אין** גזירה קיימת פטורין ליימא תיהו תיובתא
דרב חסדא. מרישא דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין ה"מ למפרך לרב חסדא כל כמה דלא ידע דלאחר יאוש מיירי כי היכי
דפריך ליה לעיל ממתניתין אלא משום דניחא ליה למפרך מסיפא משום דפריך מינה לתרוייהו לרמי בר חמא ולרב חסדא:
רב חסדא מוקי דה אחר יאוש. וא"ת רב דסבר יאוש כדי קני וסבר נמי כרב חסדא וע"כ צריך לאוקמי נמי לאחר יאוש א"כ כי גזילה
קיימת אמאי חייבין כיון דביאוש כדי קני וי"ל דרב מוקי לה בצדכר המסויים והא דקתני אין גזילה קיימת פטורין ה"ה דה"מ לפלוגי בגזילה
קיימת גופה בין דבר המסויים לאלא דניחא ליה לאשמועינן דאפילו בצדכר המסויים באין גזילה קיימת פטורין אע"ג דאושא
מילתא שאלכו מה שגזל אביהן וכן ברייתא דלקמן דקמי הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם ומיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב חסדא
לאחר יאוש לרב צריך לאוקמי בצדכר המסויים מדקתני אם הניח לצניו גדולים חייבין לשלם וכן באידך קתני בין גדולים בין קטנים
חייבין ואי בצדכר שאינו מסויים אמאי חייבין לרב כיון דאיירי לאחר יאוש ופליגי הני ברייתות אליבא דרב אם קטנים חייבין משום
כבוד אביהן אי לאו והא כסומכוס והא כרבנן דפלוגתא דסומכוס ורבנן כסומך מיבעי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בהכי אי
שיך צקטנים טעמא דכבוד אביהן אי לאו אבל לרמי בר חמא דמיירי ברייתות לפני יאוש ולרב חסדא דאיירי לאחר יאוש פליגי
בגזילה גמורה שצד קטן ולא קנאה קטן אם מקצבלין עדים להוציא מידו או לא וכן פלוגתא דסומכוס ורבנן: